

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/125/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6725202617
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Šalamún
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6725202617.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Šalamúna a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcov : 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D., 2/ malol. E. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D., 3/ malol. F. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D., maloletí žalobcovia zastúpení zákonnou zástupkyňou – matkou : A. B., všetci žalobcovia zastúpení : TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Sídlisko Jas 936/5, 924 01 Galanta, IČO: 36 264 750, proti žalovanému : Allianz – Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Pribinova 19, 811 09 Bratislava, IČO: 00 151 700, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/33/2025-53 zo dňa 28. októbra 2025, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/33/2025-53 zo dňa 28. októbra 2025 p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým uznesením č. k. 13C/33/2025-53 zo dňa 28. októbra 2025 (ďalej len

„napadnuté uznesenie“) prerušil konanie vo veci 13C/33/2025 Okresného súdu Zvolen až do právoplatného skončenia veci 3T/51/2023, vedenej pred Okresným súdom Zvolen.

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia sa žalobou zo dňa 18.07.2025 domáhali proti žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

1.2 Žalovaný podaním zo dňa 25.08.2025 navrhol prebiehajúce konanie prerušiť až do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 3T/51/2023. Uvedený návrh odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Zvolen prebieha trestné konanie sp. zn. 3T/51/2023, v ktorom sa rieši otázka zodpovednosti za vznik smrteľnej dopravnej nehody, následkom ktorej utrpel F. B. (zosnulý) manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcov 2/ a 3/ vážne zranenia, na základe ktorých zomrel dňa XX.XX.XXXX a otázka výšky nemajetkovej ujmy pre žalobcov.

1.3 V priebehu konania bolo súdom prvej inštancie zistené, že v súčasnosti prebieha trestné konanie na Okresnom súde Zvolen vedené pod sp. zn. 3T/51/2023, ktoré ešte nie je právoplatne skončené a vyriešenie tejto trestnej veci môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci vedenej pod sp. zn. 13C/33/2025. Žalovaný vo svojom podaní dôvodil prerušenie konania tým, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je uplatnený duplicitne. Nemajetková ujma žalobcom už vznikla, avšak náhrada tejto nemajetkovej ujmy ešte nie je priznaná právoplatným rozhodnutím súdu. Keďže nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol uplatnený už v trestnom konaní sp. zn. 3T/51/2023, ale nie je právoplatne skončené, žalovaný navrhol konanie sp. zn. 13C/33/2025 prerušiť až do momentu právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 3T/51/2023.

1.4 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že prerušenie konania, tak ako to žiada žalovaný je právne relevantné a vzhľadom na to, že v trestnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 3T/51/2023 sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu (otázka náhrady nemajetkovej ujmy), súd prerušil konanie vedené pod sp.

zn. 13C/33/2025 v zmysle § 164 CSP do právoplatného rozhodnutia trestnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 3T/51/2023.

2. Proti tomuto uzneseniu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa 365 ods. 1 písm. a/, b/ a h/ zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), a navrhli, aby odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 389 CSP zrušil a podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1 K možnosti fakultatívneho rozhodnutia o prerušení konania podľa § 164 CSP uviedli, že na rozdiel od obligatórneho prerušenia podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP tu ide o otázky, ktoré by súd mohol sám vyriešiť ako prejudiciálne. Je však na vóli súdu, či tak urobí alebo či počká na vyriešenie otázky v súdnom alebo správnom konaní, ak takéto konanie už prebieha, alebo môže dať na takéto konanie aj sám podnet a následne konanie preruší. Namietli, že v tomto konaní nie je prejudiciálnou otázkou výsledok trestného konania. Samotná existencia trestného konania a otázok v ňom riešených nie je podľa nich dôvodom pre prerušenie konania v zmysle § 164 CSP, keďže dôvodom prerušenia môže (nemusí) byť iba súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Pri rozhodovaní o návrhu na prerušenie konania je taktiež potrebné uvažovať aj v intenciách vhodnosti, nakoľko prípadným prerušením konania, do skončenia iného správneho alebo súdneho konania, môže prísť k predĺženiu konania, prípadne aj o niekoľko rokov.

2.2 Tvrdili, že žalovaný ako poisťovateľ zodpovedá v rámci zodpovednostných vzťahov vyplývajúcich z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla za prevádzkovateľa motorového vozidla [§ 427 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“)], a teda je v danom konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom, keďže žalobcom vznikla škoda v súvislosti s osobitnou povahou tejto prevádzky a činnosti (prevádzka motorového vozidla). Prevádzkovateľ sa nemôže svojej zodpovednosti zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke (§ 428 Občianskeho zákonníka). Zodpovednosť prevádzkovateľa je tu objektívna (bez ohľadu na zavinenie, resp. prípadné spoluzavinenie). Argumentovali, že zodpovednosť podľa noriem občianskeho práva môže byť a v tomto prípade aj je daná bez ohľadu na výsledok trestného konania. Ide o osobitný druh zodpovednosti spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku (tá je objektívna) a práve preto výsledok trestného konania, ktorý je založený na zavinení nie je podstatný, nakoľko prípadné spoluzavinenie poškodených môže skúmať aj súd v civilnom procese.

2.3 Namietli, že pokiaľ bude toto konanie prerušené až do právoplatného skončenia trestného konania, bude porušená zásada hospodárnosti konania, ako aj zásada rýchlosti a viedlo by to k zbytočným prieťahom, nakoľko už v súčasnosti existuje ako v civilnom, tak aj v trestnom spise dostatok vecných a právnych dôvodov, ktoré by súd mohol vyhodnotiť. Predmetom konania v danej veci je zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov, čo vyhodnotili ako konanie, ktoré po právnej stránke nemožno považovať za zložité a ktoré predstavuje štandardnú a veľmi frekventovanú časť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Z týchto dôvodov právne posúdenie spornej kauzy podľa nich nemôže mať za následok žiadne výraznejšie predĺženie konania. Rovnaký názor zastávali aj pokiaľ ide o skutkovú náročnosť súdnej veci. Uviedli, že ako žalobcovia boli od podania návrhu aktívni pri uplatňovaní svojich základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, predložili všetky relevantné dôkazy a svoje nároky preukázali. Postup súdu prvej inštancie vyhodnotili ako postup, ktorý vykazuje zbytočné prieťahy.

2.4 Prerušením predmetného konania by podľa nich súd prvej inštancie iba pasívne vyčkával na právoplatné ukončenie trestného konania a to napriek návrhom žalobcov a predloženým dôkazom, z ktorých jednoznačne vyplýva, že právoplatný výsledok súvisiaceho trestného konania, ba ani výsledky dovtedajšieho dokazovania v trestnom konaní vôbec nemusia dávať dostatočné odpovede na posúdenie prípadnej miery spoluzavinenia poškodených, a teda, že tento výsledok vôbec nemusí v prerušenom konaní vylúčiť potrebu posúdenia tejto otázky, ktorú možno posúdiť bez akejkoľvek závislosti na priebehu a výsledkoch súvisiaceho trestného konania aj v rámci civilného konania. Výsledky trestného konania nepovažovali za jedinou možnosť, ako dospieť k záveru, či je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy dôvodný.

2.5 Tvrdili, že žalovaný zodpovedá za vznik škody objektívne, t.j. aj bez vydania odsudzujúceho rozsudku konštatujúceho zavinenie vzniku škody vodičom C. spáchaním trestného činu. Je na žalovanom, aby v prebiehajúcom civilnom sporovom konaní produkoval dôkazy, ktoré ho objektívnej zodpovednosti zbavujú, ak má za to, že jej zodpovednosť nie je daná. Otázka zodpovednosti žalovaného vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku bude riešená vykonaním dokazovania v prebiehajúcom civilnom sporovom konaní bez ohľadu na výsledok trestného konania, pričom prerušenie konania

spôsobí iba oddialenie vykonania dokazovania o tejto skutočnosti. Prípadné odsúdenie obžalovaného C. zo spáchania trestného činu, resp. jeho oslobodenie spod obžaloby bez náležitého vykonania dokazovania v samotnom civilnom sporovom konaní k otázke pasívnej vecnej legitímácie považovali za bezpredmetné.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za správne a v súlade so zásadou hospodárnosti konania a aj so zásadou rýchlosti konania. Navrhol, aby ho odvolací súd ako vecne správne potvrdil.

3.1 V súvislosti s účelom ustanovenia § 164 CSP poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 512/2021-16. Zastával názor, že prerušenie konania do skončenia trestného konania je v súlade so zásadou hospodárnosti konania aj so zásadou rýchlosti konania, nakoľko civilný súd v prípade neprerušenia tohto konania by musel duplicitne riešiť otázky riešené v inom konaní, čím by toto súdne konanie zaťažil nákladným duplicitným dokazovaním, ktoré už bolo vykonané v inom - trestnom konaní, čo si v konečnom dôsledku vyžiada zvýšené náklady konania a rovnako aj neúmerne predĺženie konania, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti aj so zásadou rýchlosti konania. Prerúšením konania podľa neho nedôjde k predĺženiu tohto konania.

3.2 Zdôraznil, že žalobcovia si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnili na súde v posledný deň pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty, čo nenasvedčuje snahe žalobcov o rýchle uplatnenie a prejednanie svojho nároku. Pokiaľ si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy až v posledný deň pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty, nie je možné vytykať súdu dôvodné prerušenie konania v snahe o spravodlivé prejednanie a rozhodnutie sporu a účelovo poukazovať na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania, ktorá je v danom prípade na úkor spravodlivého rozhodnutia veci.

3.3 Za podstatné žalovaný považoval, že poistený F. C. tým, že sa odvolal do všetkých výrokov rozhodnutia trestného súdu, je zjavné, že si zavinenie na dopravnej nehode nepriznáva, pričom pri svojej obrane poukazuje na porušenie § 55 zákona č. 8/2009 Z.z. zo strany nebohých cyklistov, pričom z uznesenia OP PZ Zvolen ČS: ORP-411/1-VYS-ZV-2022 zo dňa 12.09.2022 vyplýva, že cyklisti jazdili vedľa seba pri pravom okraji vozovky. Cyklista F. B. nemal v čase zrážky na hlave prilbu, a je otázne, či táto skutočnosť mala vplyv no vznik smrteľného následku nehody, nakoľko v dôsledku zrážky p. F. B. utrpel okrem iného aj vážne poškodenie lebky a mozgu. Ku vzniku škody preto nemuselo dôjsť výlučne konaním vodiča F. C.. Preto dospel k záveru, že ako poisťovateľ nesmie opomíňať obranu a argumenty poisteného, ktorými sa bráni v trestnom konaní, a preto ich preskúmanie a prejednanie pred trestným súdom považoval pre rozhodnutie v danej veci za podstatné. Jedná sa o zložitost' po skutkovej stránke, a preto považoval prerušenie konania v danej veci za náležité a správne.

3.4 Poukázal na to, že je potrebné rozlišovať medzi § 427 a § 428 Občianskeho zákonníka. Považoval z právneho hľadiska za jednoznačné, že zodpovednosť poisťovateľa žalovaného za škodu žalobcom je potrebné posudzovať v zmysle § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. že škoda bola spôsobená osobitnou povahou prevádzky a nebola spôsobená okolnosťami, ktoré majú dôvod v prevádzke.

3.5 Je preto na mieste zaoberať sa aj prípadným spoluzavinením nebohého F.

G. v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka, čo je však možné posúdiť len na základe rozsiahleho dokazovania vykonaného v trestnom konaní. Aj keď žalobcovia nevedú spor proti vodičovi motorového vozidla, ktoré zrazilo cyklistov, ale iba voči poisťovateľovi poistených (vodiča a prevádzkovateľa motorového vozidla), napriek tomu je potrebné zaoberať sa konaním vodiča a správne ustáliť priebeh dopravnej nehody, čo je obsahom trestného konania.

3.6 Tvrdil, že priznanie nemajetkovej ujmy v trestnom konaní (zatiaľ neprávoplatné) voči vodičovi F. C., má podstatný vplyv na uplatnenie nemajetkovej ujmy v tomto civilnom konaní. S poukazom na § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z uviedol, že plnenie poisťovateľa poskytnuté poškodenému nie je plnením z titulu jeho zodpovednosti za škodu, lebo osobou zodpovednou zo škodu spôsobenú poškodenému je poistený (vodič F. C.) a nie žalovaný. Žalovaný poskytuje náhradu škody, resp. inej ujmy poškodenému za poisteného z titulu povinného zmluvného poistenia motorového vozidla. Poisťovateľ hradí poškodenému nároky vtedy, ak mu vznikol nárok na náhradu ujmy proti škodcovi (vodičovi alebo prevádzkovateľovi vozidla), a uplatnil ich a preukázal voči poisťovateľovi. Náhradu nemajetkovej ujmy z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prislúcha uhradiť žalovanému ako poisťovateľovi, za osobu zodpovednú za spôsobenie škody, t.j. za poisteného.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej

inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 357 CSP), v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania v zmysle § 362 ods. 1 CSP a zistení, že spĺňa náležitosti v zmysle § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie v zmysle § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP (a contrario) vec prejednal a dospel k záveru, že odvolanie odvolateľa nie je dôvodné, a preto napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

5. V súdnej veci sa žalobcovia, ako pozostalí príbuzní nebohého F.

G., domáhali voči žalovanému, ako poisťovateľovi, titulom zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla náhrady nemajetkovej ujmy im vzniknutej v dôsledku dopravnej nehody, ktorej účastníkom bola u neho poistená osoba a následkom ktorej dňa XX.XX.XXXX F. B. zomrel, a to z dôvodu zásahu do ich osobnostných práv v zmysle § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým uznesením podľa § 164 CSP prerušil konanie do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 3T/51/2023 z dôvodu, že výsledok trestného konania má význam pre posúdenie nároku žalobcov voči žalovanému.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

8. Ustanovenie § 164 CSP upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania. To znamená, že toto ustanovenie upravuje také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami, a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, riešenie tzv. predbežnej otázky) slúžiacich účelu racionálnej organizácie postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania, je potrebné podriadiť zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv strán sporu v súdnom konaní a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv sporových strán rýchlejšia a účinnejšia. Rozhodujúcim hľadiskom je zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku, ako pravidlo (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.10.2010 sp. zn. 3 Cdo 150/2010, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 93/06-23). Konanie možno fakultatívne prerušiť z dôvodu, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet.

9. V súčasnosti platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (s ním spojeným právom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) a právom na náhradu škody v zmysle § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/64/2022). Rozdiel medzi náhradou škody a náhradou nemajetkovej ujmy spočíva v tom, že náhrada škody sa viaže na majetkovú sféru poškodenej osoby a jej cieľom je preukázateľná reparácia skutočného zmenšenia majetku (skutočná škoda, ušlý zisk) s povinnosťou presne preukázať výšku škody, zatiaľ čo náhrada nemajetkovej ujmy chráni nemajetkové hodnoty osobnosti (dôstojnosť, česť, súkromie) a jej výška sa určuje podľa intenzity zásahu a jeho následkov bez potreby exaktného vyčíslenia skutočnej majetkovej ujmy.

10. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zásahom do súkromného a rodinného života zavinením dopravnej nehody (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka) je nárokom hradeným z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o PZP“), v zmysle § 15 ods. 1, ktorého náhradu škody uhrádza poškodenému poisťovateľ. Za poistenú v zmysle toho zákona treba považovať každú osobu za predpokladu, že je daná jej zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Nie je pritom rozhodujúce, či ide o zodpovednosť objektívnu alebo na základe zavinenia. Poškodený má možnosť voľby, či bude žalovať poisteného škodcu, alebo iba poistiteľa, či poisteného škodcu a poistiteľa súčasne. Ide o situáciu, keď jeden subjekt (poškodený) má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich

z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 Zákona o PZP). Poškodený je povinný tento nárok preukázať.

11. Konanie voči škodcovi a konanie voči jeho poisťovateľovi z povinného zmluvného poistenia nie sú totožné a môžu prebiehať súbežne, keďže škodca a poisťovateľ môžu byť veriteľom žalovaní na splnenie dlhu každý osobitne v inom konaní. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/52/2022 „Medzi právom poškodeného na náhradu vzniknutej ujmy voči škodcovi (tu náhrady škody na zdraví v širšom kontexte, t. j. vrátane náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode) a špecifickým právom poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu (§ 15 zákona č. 381/2001 Z. z.) je totiž potrebné dôsledne rozlišovať. Plnenie poisťovateľa poskytnuté poškodenému nie je plnením z titulu jeho zodpovednosti za škodu, lebo osobou zodpovednou za škodu spôsobenú poškodenému je poistený; toto plnenie má charakter poisťového plnenia. Poisťovateľ hradí poškodenému nároky vtedy, ak mu vznikol nárok na náhradu ujmy proti škodcovi (vodičovi alebo prevádzkovateľovi vozidla) a uplatnil ich a preukázal voči poisťiteľovi.“. Všeobecné kritériá litispencie (rovnaké strany sporu, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti) nie sú v takomto súbehu naplnené, preto prekážka začatého konania nevzniká. Zároveň však platí, že poškodený nemôže dostať plnenie dvakrát, čo vyplýva z povahy oboch nárokov. Poškodený má síce právo na plnenie tak proti škodcovi, ako aj proti jeho poisťovateľovi, avšak plnenie môže dostať iba raz.

12. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch súd musí v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. Je potrebné zohľadniť nie len správanie škodcu, ale aj správanie zosnulej osoby, pretože jej prípadne zistené spoluzavinenie je spoluurčujúcou okolnosťou pre stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

13. Je preto možné stotožniť sa s právnym názorom vyplývajúcim z napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, že v predmetnom trestnom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. V trestnom konaní sú zisťované skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to najmä okolnosti za ktorých k usmrteniu nebohého a k zásahu do osobnostných práv žalobcov došlo, posudzuje sa v ňom konanie vodiča motorového vozidla a ustalať sa priebeh dopravnej nehody vrátane miery spoluzavinenia nebohého, ktoré skutočnosti sú medzi stranami sporné, a teda ide o také súdne konanie, v ktorom sa riešia otázky, ktoré majú význam pre rozhodnutie súdu v posudzovanej veci. Podľa názoru odvolacieho súdu je v súlade so zásadou hospodárnosti konania, aby v dvoch konaniach súbežne neprebiehalo časovo aj skutkovo komplikované dokazovanie o tých istých skutkových okolnostiach.

14. Treba zdôrazniť, že otázka potreby prerušenia konania je na voľnej úvahe konajúceho súdu, ktorý tak vychádza z doposiaľ zistených skutočností v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie na základe tejto úvahy dospel k záveru o potrebe prerušenia konania do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 3T/51/2023, svoje rozhodnutie v dostačujúcej miere zdôvodnil a odvolací súd sa s týmto odôvodnením stotožnil. Odvolací súd zároveň dodáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o prerušení konania je v súlade so zásadou hospodárnosti. Z doposiaľ zisteného stavu nie je možné dôjsť k záveru o tom, že by prerušenie konania neúmerným spôsobom zasahovalo do dĺžky súdneho konania či práva strán sporu na rýchlu a účinnú ochranu (čl. 17 CSP). Práve naopak, odvolací súd je názoru, že prerušením konania sa v tejto situácii naplňa účel civilného konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov strán sporu. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení II. ÚS 177/2021 skonštatoval, že „Pri fakultatívnom prerušení konania (na rozdiel od obligatórneho podľa § 162 CSP) je to práve súd, ktorý vyvažuje jednotlivé záujmy stojace pri prerušení konania proti sebe – záujem na spravodlivom rozhodnutí vecí a záujem na konaní bez zbytočných prieťahov. Vyváženie stretu týchto záujmov v

prospech záujmu na spravodlivom rozhodnutí veci pretavené do rozhodnutia o prerušení konania musí byť v prípade fakultatívneho prerušení konania riadne zdôvodnené v odôvodnení rozhodnutia, ktorým sa konanie prerušuje. Civilný sporový poriadok počíta s takým „prieťahom“ v konaní spočívajúcom v možnom prerušení konania s cieľom vyriešenia otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie príslušného súdu. Takýto „prieťah“, resp. odôvodnenú realizáciu takého fakultatívneho úkonu súdu podľa § 164 CSP, nemožno potom považovať za zbytočný, ale za zákonom predpokladaný a v prípade riadneho odôvodnenia jeho realizácie neporušujúci základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 199/2019, II. ÚS 238/2020).“ Účel prerušení konania podľa § 164 CSP, ktorým je zabezpečenie rýchlosti a hospodárnosti konania, môže súd dosiahnuť aj tak, že vyčká na rozhodnutie iného súdu, ktorý rieši otázku, na ktorú si môže odpoveď sformulovať aj vo veci konajúci súd.

15. Na záver odvolací súd zdôrazňuje, že nakoľko prerušenie konania podľa ustanovenia § 164 CSP závisí od úvahy súdu prvej inštancie, mohol by odvolací súd spochybniť napadnuté uznesenie, len ak by bolo arbitrárne (svojoľné), t. j. ak by napadnuté uznesenie nebolo vôbec odôvodnené alebo ak by bolo výsledkom aplikácie právnej normy v zjavnom rozpore s jej účelom a zmyslom. V danom konaní však o takýto prípad nejde. Ide teda o rozhodnutie vydané v medziach zákona.

16. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

17. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie došlo v označení právneho zástupcu žalobcov k zrejmej nesprávosti, keď bol označený „JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Stará Vajnorská cesta č. 37, 931 04 Bratislava“ používanými v čase udelenia plnej moci právnomu zástupcovi, ktoré však v zmysle výpisu z obchodného registra bolo následne zmenené tak, ako bolo uvedené v podanej žalobe na TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Sídlisko Jas 936/5, 924 01 Galanta. Uvedený nedostatok napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie odstráni postupom podľa § 224 CSP, a to vydaním opravného uznesenia, ktoré doručí sporovým stranám.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).